U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **I. Z.** zastoupené JUDr. Leo Kadlecem, advokátem se sídlem Krynická 497, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2009, č. j. 61 Az 109/2007 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Leo Kadlece **se určuje** částkou **4800** Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 5. 11. 2007, č. j. OAM-1-818/VL-20-08-2007. Žalovaný tímto rozhodnutím stěžovatelce neudělil mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tyto důvody specifikovala prostřednictvím ustanoveného zástupce JUDr. Lea Kadlece v doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 10. 2009, v němž poukázala na to, že v Rusku pracovala více než deset let jako prodavačka zeleniny na ulici a v tržnicích. Měla malé výdělky a jelikož barvou pleti připomínala Čečenku, byla předmětem neustálých policejních kontrol. Poté, co ji opustil manžel s dcerou, zůstala bydlet sama v domku a

nebyla schopna financovat jeho údržbu. Nakonec byl domek zbourán a stěžovatelce zůstala pouze zastavěná parcela, kterou však nemůže využít. Výslovně uvádí, že sice v Rusku nebyla přímo pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nicméně patří ke slabé sociální skupině, je evangelického vyznání a právě z toho pramení její odůvodněný strach z pronásledování. Uvádí rovněž, že po dobu 10 let jí ruské orgány odmítaly vydat cestovní pas.

Stěžovatelka proto navrhuje, aby byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatelka požádala rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti nicméně Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, tj. zda jde o stížnost přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že v ní stěžovatelka vůbec neuvádí, že by jí hrozilo pronásledování z politických důvodů. Pokud tvrdí, že je součástí skupiny sociálně slabých, připomíná Nejvyšší správní soud např. svůj rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60 (č. 364/2004 Sb. NSS), podle něhož „*určitá sociální skupina*“ *ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu*.“ Podobně zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48 (in: www.nssoud.cz) uvedl, že „*sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Za sociální skupinu proto nemůže být považována skupina lidí, kteří nemají v daném státě vliv, a to zejména proto, že se nejedná o objektivní ověřitelnou skutečnost, ale o pocit, jímž v určité fázi svého života může trpět takřka jakýkoli člověk v jakékoli reálně existující společnosti.*“

Lze tak konstatovat, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na tuto klíčovou námitkou podávanou v kasační stížnosti.

Stěžovatelka sice zmiňuje i kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tzn. vady správního řízení, nicméně nikterak nekonkretizuje, které skutkové okolnosti nebyly řádně objasněny, příp. v jakém směru se žalovaný ve správním řízení dopustil nezákonnosti. Protože ani soudu samotnému se z obsahu správního spisu nejevila zřejmými žádná pochybení učiněná v tomto směru a pamětliv zásady, podle níž právo náleží bdělým, nemohl se touto námitkou zabývat blíže. Z obsahu správní žaloby ze dne 8. 10. 2007 je přitom patrno, že stěžovatelka pouze označila některá ustanovení zákona o azylu a správního řádu bez toho, že by jakkoliv konkretizovala, v čem tyto tvrzené vady správního řízení měly spočívat. I tato situace byla již dostatečně zjudikována rozhodovací činností zdejšího soudu. Např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41 (in: www.nssoud.cz) je uvedeno, že „*jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.*“

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost obsahuje pouze otázky, které byly již dostatečně vyloženy judikatorní činností zdejšího soudu. Kasační stížnost proto svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a Nejvyšší správní soud ji proto musel ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítnout jako nepřijatelnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé (doplnění kasační stížnosti) – částkou 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; celkem tedy 4800 Kč. JUDr. Leo Kadlec sice účtoval tři úkony právní služby (navíc i poradu s klientem nad jednu hodinu), nicméně tento třetí úkon soud neuznal, jelikož byla prokázána toliko jedna porada se stěžovatelkou, k níž došlo dne 21. 10. 2009 (č. l. 51), což odpovídá ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu: první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Další úkon, který JUDr. Kadlec nárokoval podle písm. c) citovaného ustanovení (další porada s klientem přesahující jednu hodinu) tedy podle obsahu spisu prokazatelně učiněn nebyl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu